

Sygn. akt V CNP 29/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi A. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego we W. z dnia 18 października 2011 r.

w sprawie z powództwa M. G.

przeciwko A. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 grudnia 2013 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącego na rzecz powódki
kwotę 1 200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem kosztów
postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku.**

UZASADNIENIE

Pozwany A. K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we W. z dnia 18 października 2011 r. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 marca 2011 r. Sąd Rejonowy, powołując jako podstawę art. 394 § 1 k.c., oddalił powództwo powódki M. G. o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 22 000 zł z odsetkami i kosztami procesu tytułem zwrotu zadatku wpłaconego przez nią przy zawarciu z pozwanym przedwstępnej umowy sprzedaży dwóch działek, po ustaleniu, że przyczyny niedojścia umowy do skutku leżały po stronie powódki. Natomiast Sąd drugiej instancji odmiennie ocenił ustalone fakty i przyjął, że zastosowanie winien znaleźć art. 394 § 3 k.c., ponieważ niedojście do skutku umowy przyrzeczonej było wynikiem niedbalstwa obu stron przy zawieraniu umowy przedwstępnej. Strony zaniedbały sprawdzenia przeznaczenia nieruchomości w planie miejscowym, czego skutkiem było to, iż powódka dopiero z projektu notarialnej umowy sprzedaży dowiedziała się, że ma zakupić działki rolne przeznaczone pod zalesienie.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego pozwany zarzucił naruszenie prawa procesowego – art. 233 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz błędne zastosowanie prawa materialnego – art. 394 § 3 k.c. zamiast art. 394 § 1 k.c.

Skarżący wskazał, że skutkiem naruszenia prawa jest niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 233 k.p.c. oraz art. 394 § 1 k.c. i wniósł o stwierdzenie jego niezgodności z tymi przepisami oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Wyrządzenie szkody skarżący łączy z faktem poniesienia kosztów związanych z przygotowaniem działek do sprzedaży, w tym kosztów podziału geodezyjnego, a ponadto z ograniczeniami w możliwości zbycia nieruchomości w okresie związania umową przedwstępną. Wyjaśnił też, że nie mógł wzruszyć wyroku za pomocą innych środków prawnych, gdyż nie przysługiwała od niego kasacja, ani też nie zachodziły podstawy do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części,
- 2) przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności postanowienia z prawem.

Skarga pozwanego nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. to znaczy nie uprawdopodobnia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy. Warunek ten jest zrealizowany jedynie wówczas, gdy strona skarżąca złoży oświadczenie, że szkoda w jej majątku nastąpiła i wskaże czas, rodzaj i rozmiar tej szkody, a ponadto powoła lub przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające jej twierdzenie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., postanowienia tego Sądu z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, nie publ.). Szkoda musi przy tym być „spowodowana przez wydanie wyroku”, a więc musi pozostawać z tym wyrokiem w związku przyczynowym. Oznacza to, że nie może powstać przed jego wydaniem. Tymczasem zdarzenia, z którymi pozwany wiąże swoją szkodę miały miejsce długo przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia, nie mogą więc stanowić jego skutku. W konsekwencji pozwany w złożonej skardze nie uprawdopodobnił, że poniósł

określoną i skonkretyzowaną szkodę wynikłą z wydania wadliwego jego zdaniem wyroku.

Skarga powoda nie wypełnia więc jednego z wymagań konstrukcyjnych, których kumulatywne wystąpienie w skardze jest konieczne w świetle art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z przytoczonych względów na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. skargę tę należało odrzucić.

Orzeczenie o kosztach postępowania ze skargi uzasadnia art. 424¹² w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c. w zw. z § 2, § 6 pkt 5 oraz § 13 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst. jedn.: Dz. U. z 2013 r., Nr 461).